

Вижте тази фотографии – как да не се удивиш на човешкия гений – взел, че издялал от камък РЪКА в нищото. Добре, че Чили е далече, иначе нашенците до сега да се спретнали една скара –бира до ръчичката – толкова хора минават всеки ден от там. Врътнахме едно хоро около ръката, двама бразилци ни гледаха сеира, но на нас ни беше хубаво – Всяка секунда!!!

Южно-Американската Швейцария не изостава и от новите технологии в енергетиката. Ветрушките размахваха крилата си като огромни плашила, а много често в далечината се виждаха и полета с фотоволтаици. В пустинята ще е грехота това да не се прави, но защо при нас го слагат върху плодородни земи – ами защото някой ненормалник го позволява, след това им подписват и договори с преференциални цени, които ние плащаме – в Чили не е така – всички продават енергията си на пазара.

Стигнахме до Калама и на малкото летище там върнахме пежата. Хубави коли бяха...ще ни липсват!!!

Чакаме нашия местен водач – Клаудио. Не закъсня много – по тяхните стандарти напълно нормално. Човек на около 50-те, сух и набръчкан, НО със задължителната усмивка и перфектен английски и много подвижен!!! Това беше нашия човек за следващите дни. С един бус и един малък камион за багажа отпрашихме към Сан Педро де Атакама. Шофьорът ни се казва Едуардо – знае думата „мистър“ и до там с английския – после започва на испански – бавно и високо – за да го разбираме – тъй де, и така става работата. И той е засмян!!! Започна най-интересната част от нашето пътешествие. По пътя към Педрото (така си го кръстих – просто пе лесно се запомня) минахме през едни чудесии, за които ще говорим след малко.

Въпросното градче, поне за мене е еквивалент на Ойантайтамбо в Перу – боже така се пишеше това име – казах ви, че имената се забравят – трябва да проверя. Център, в който се събира народ от цял свят!!! Доказателството за това го видяхме на площада на селото – малка руса красавица се гонеше с приятелите си, а майка ѝ – явно с местен произход си говореше с приятелите си – живот !!! Няма начин да не е така – в непосредствена близост са световно известните : Долината на смъртта, Лунната долина, гейзерите, разположени на повече от 4200 метра, вулкани – действащи и заспали. Ще ги видим през следващите няколко дни. Сан Педро, всъщност, е едно прашно градче с две улици и една черква. И двете улици са заети с магазинчета с местни сувенири, а по ъглите има кръчми – и от двете атракции има по много. При свечеряване започва да духа и вдига праха от улиците, започва да става студено – почти на 2400 метра сме. Настаняваме се в поредното хотелче – става – леглото пак е отлично!!! Една местна хотелиерка ни обеснява на испански надълго и нашироко правилата в хотела – не може да се пере, вода има сутрин и вечер, спазва се тишина и т.н – почти я разбрах ☺. Говори и си вярва, че я разбираме – тези хора са много щастливи – завиждам им. Може да си дадеш дрехите и те ще ти ги изперат – защо пък не – речено сторено - даваш пакета, мерат килограмите, вземат ти по 1-2 долара на килограм и готово. Е, като нормални българи (они ли че ми рекат!!!) си изпиряхме туй онуй из стаите и ... тези неща изсъхваха докато се обърнем – сухият въздух просто абсорбира влагата отвсякъде – чакай - и в нас има вода – значи и от нас – ужас!!!

20 ноември 2018 г.

Днес започнахме деня нормално и затова имах време да изляза за 30-40 минути. То било съвсем различно да се тича на 2400 при практически нулева влажност и рано сутринта. Отгоре слънцето ти изгаря тиквата (особенно моето летище), а отдолу студ. Рекох да се съблека – не става. Не се потиш – няма време – каквото излиза от тебе се изпарява веднага. Липсва ми другия Петьо - скучно е да си сам – може би трябваше да покана Влади...

Към 9 часа автобусът с Клаудио и Едуардо пристигна и тръгнаме. Катерим се нагоре. Клаудио ни показва вулкана Ласка – смее се и обеснява - изригвал веднъж на 5 години и точно сега му било ред да си покаже рогата – е нали сме дошли да видим разни неща в Чили. С този заспал приятел ще сме съседни през следващите няколко дни – хей да не направиш някаква щуротия!!! Освен това валежите в тази област през последните 50-60 години взели че се увеличили – от 20 мм. в.с. станали на 78 мм в.с. годишно. Това ставало поради изменение в климата. За малко и наводнение да стане ...

Все по често виждаме месните животни : лама, алпака, бикуня и гуанако. Може би са от едно семейство, но явно са се приспособили към климата в тази страна.

А ето и с какво се хранят : милите те....

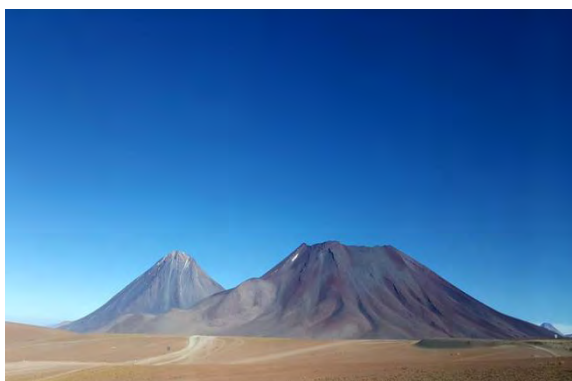

Предлагат ни вече листа от кока – Маята опита и май ѝ хареса. Рекламират и местни треви с различно въздействие – пинго – пинго например - замества виаграта. – интересно!!!

Качваме се нагоре – минаваме 4000 метра. Всеки си надига шишето с вода. Толкова вода за един ден не съм изпивал никога – повече от 2 литра – направо си е постижение за мен.

Достигахме до Антиплато – второто по височина плато в света след Тибет – 3800 метра. Пак за статистиката - в тази страна вулканите са нещо естествено – в продължение на около 100 км. са разположени 75 от тях. Избирай кой да гледаш – Ез Талар или Миникес или пък Туяксто – този си има два конуса. Гледката е като ли че еднообразна, но като си помислиш само, че става дума за действащи вулкани ... пази Боже !?! Но все пак – Всяка секунда!!!

Днес стигнахме до Салар де Талар – на 4012 м. Видяхме лагуна Туяйко, езерата Мисканти и Миникес. Тук някъде започнахме бавно, но сигурно да изстиваме. Всяко спиране и излизане от автобуса беше емоционално, бързо и без мисъл за последствията. А трябваше ... Тигърчето излизаше по къси панталони, но с якето, а ние кога по блузка, кога и без нея. Височината променя работа на организма от всяка гледна точка и когато човек се качва като

нас от раз - от ниско на много високо, винаги има риск. Ние го negliжирахме и си платихме през следващите дни за това, но какво да се прави – не всичко е розово на този свят. Вие го имайте предвид – обличайте се и се събличайте ако ще по 100 пъти дневно!!!

Днес Тигърчето ни храни в разни ресторанчета по пътя – разбира се храната е различна от нашата, но вкусна и достатъчно.

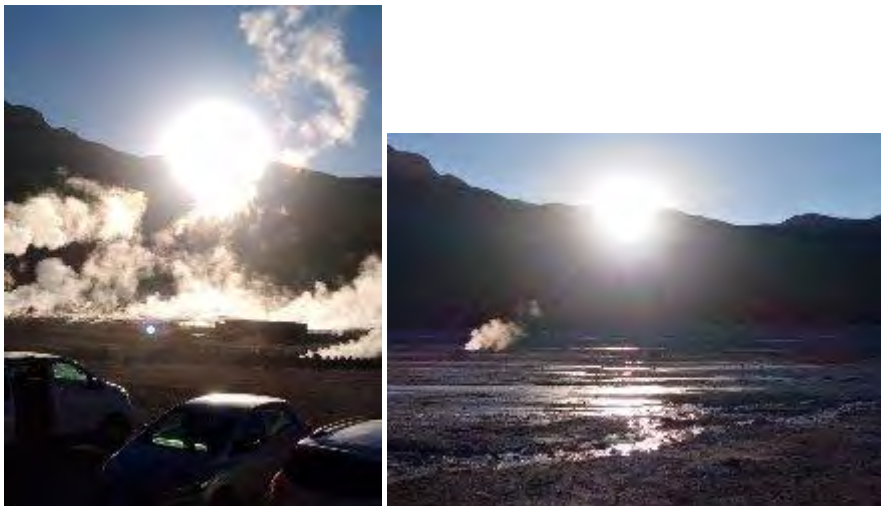
Прибираме се в Педрото , сменяме доспехите, вземем по един душ – разкош и направихме една хубава вечеря в ресторант на една от двете улици – нали помните. За наша изненада обслужването и храната бяха отлични.

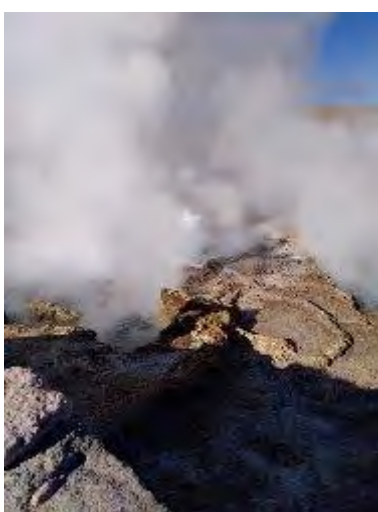
Аранжирането на храната навсякъде е много оригинално – финтифлюшки, цветенца, врътки, а отдолу пак пиле или пържола. Все пак истинско удоволствие е като ти поднесът такава чиния. ВС!!!

21 ноември 2018 г.

Тръгваме рано сутринта – 4.30 - гоним гейзерите, които се намират на над 4000 метра и можеш да ги видиш как изригват само сутрин рано – на повърността температурата е минусова, а вътре доста над нулата. Получава се температурен дегриент, който допринася гейзерите да изригват. Следователно трябва да сме там на разсъмване. Пътят върви директно нагоре. Пред нас се мяркат стоповете на много коли – не сме сами – цялата кавалкада от туристи се е юрнала към гейзерите.

Ел Татио- равнината на гейзерите – минус 6 градуса, без вятър и слънцето е започнало да свети (уточнявам само да свети, не да грее). Увили сме се във всички дрехи, които носим. Плащат се билети за достъп и влизаме в равнината на гейзерите. Всичко е сюрреалистично – щипя се, за да се уверя, че сме там. Пара се носи от всички дупки в земната кора – а те са навсякъде около нас. А колко ли е дебела тя тука??? Боже, какво правим тука??? ВС!!!

Обикаляхме, обикаляхме и се събрахме около езерото за къпане – и такава имаше. Е няма как – ще се влиза. Не бях се къпал и плувал в езеро над 4000 метра – и това се случи. С три мацки от групата - Доби, Ванина и Боряна го направихме пред погледите на около 100-тина кибици. Абе къпахме се само – да не си помислите за нещо друго!!!

Докато ние се лутахме в парата от гейзерите и басейните, Клавдио и Едуардо бяха спретнали закуска. Сладко се яде на 4000 метра и пред това природно представление. Е няма как - ВС!!!

Тръгнахме обратно и ни заляха нови впечатления – областта Рио Саладо с вулканите си заема третото място в света след Камчатка и Йелоустоун.

Следваше изненадата на деня на Клаудио – едно от местата, известни и достъпни само на такива местни разбойници като него – на 4600 метра дясно на борд и автобуса захапа един малко утъпкан макадан. Попадаме на калния гейзер Муд гейзер. Имаше всички цветове на дъгата, ври като гърне с боб и е красив – много красив!!! Птичката на Петьо ни го показва отвисоко. Малко над това място имаше природна река от мъх, на нея стадо бикунки – аз се приближа на 5 метра – те се отдалечат на същото разстояние. Не пробвах повече – това си е тяхната къща – какво правя аз там??? ВС!!!

Обядвахме в малко ресторантче в едно от селцата по пътя – било най-хубавото, а случайно собственикът бил братовчед на Клаудио. Тези всичките са роднини тук – да не си помислите, че става дума за корупция – те просто си помагат.

А този следобед беше един от най-запомнящите се !! Препоръчвам да се преминава през Долината на смъртта и Лунната долина. Каквото и да кажете за тези две места ще е малко!!! Някой ден просто трябва да отидете там и да ги видите сами!!! НАСА си прави тренировки там. Чилийците добиват литии (един от основните метали за батерии и слънчеви панели), който изнасят за Китай – е мината е пресушила наполовина езерото в долината и фламингото е застрашено, но това се обяснява на туристите като нас и се продължава нататък – до кога ли??? Хиляди туристи кръстосват тези долини с колелета, мотори, автобуси и какво ли още не. Въпрос на време е кога и тук ще има лимит на посетителите.

Докато се разхождахме из Долината на смъртта и пресъхващото езеро питам Клаудио - кажи моля ако така се случи, че изпадна в нищото сам, колко ще изкарам??? Той ме погледна, оцени ме за секунда и вика – може и да устискаш три дни – после няма никой!!! Студът, жегата и дехидратацията ще те убият. За да разведри обстановката, ми сочи към един от преминаващите туристи и вика – но този дебелия – нали го виждаш - няма да изкара и 24 часа – добре си бе човек – не се спиджурасвай – е на английски не знам как се превежда тази дума, но той каза нещо на испански и със сигурност точно това означаваше!!! ВС!!!